

Győri László

Az utolsó szál

*Veri a port a földön a kombájn.
Hát aratnak megint.
Egyetlen ember ad túl a dolgán,
hordja a régi kint.*

*Hát aratnak és csépelnek ismét.
A gép egyetlenegy.
Kézzel arattunk, öles nevetség,
hogy hármunk szenvedett.*

*Most csak egy gép, egy ember a földön.
Egy csépel, egy arat.
A gép levág, a mag özönöljön,
és dől is már a mag.*

*Az aratás most egyetlen egység,
egyéb szó kellene,
nem az aratás kell, hogy kitetszék
kettőzött jelleme.*

*Harmattal jöttünk. Virradattal.
Még üres a határ.
Akkor enged, hajlik, mint a hajnal,
a kényes búzaszár.*

*Kötelet fonni a dúlt kévéknek.
Az a kévekötél!
Illesztette (csak jól!) a két véget
a fölkenet szenvedély.*

*Estig, estig, estig, örökre napestig.
Rekkenő, hév napon.
És a szóttas egyszerre kifeslik,
a hús hold fénybe von.*

*„Ezt kerestem, az utolsó szálát!” –
hallom apám szavát.*

*Mit arattunk? Hulló gabonánkat?
Hogy éljünk legalább?*

*Iszonyú munka, démoni munka.
Csak arass, csak arasd!
Arass, fiú, ősed úgy tanulta,
hogy paraszt vagy, paraszt.*

*Veri a port a földön a kombájn,
idáig hallani.
És azt zuhogja, hogy nagyon fáj.
Bármilyen távoli.*

Gondviselés

*Keresi, kutatja,
hol van a tegnapi mag,
s én, madarak atyja,
hozom az új magokat.*

*De mi vagyok? Isten?
Isteni gondviselés?
Nem vet soha, ingyen
jut neki mégis a kész.*

*Isten megteremti,
mert jó, a madarait,
köti, nem ereszti,
őrzőjük egyre nekik.*

*Lenge fonalával
a végső pillanatig
édes hurkon által
fogja a madarait.*

*Etetgetem őket,
minden mag új haladék,
a látványért főleg,
nem értük, önmagamért.*

Aranyeső

*Előbb virágzik, aztán levelezik,
megfordítja a világ törvényeit.*

*A bokroké: hogy előbb levelezz,
a virágokon csak azután evezz,*

*először a levelek hulláma jön,
csak aztán zúdul a virágzó özön,*

*előbb a gondolat bújik ki, a tero,
az eszme, az ötlet, az ébredés, az elv,*

*csak aztán jön a keserves kivitel
kudarca, próbája, s késik a siker,*

*a gonosz utakon százszor elbukik,
vonszoljuk az álmat hosszú évekig,*

*a formateremtés nemhogy közelebb,
egyre messzebb van és egyre nehezebb,*

*bíbelődünk, ezt ide, azt oda, és
nem valósul meg az elképzelés,*

*reszelünk, vésünk, úgy közeledünk
a végső formához, hogy mindent elvetünk,*

*előlről kezdjük, új anyagot veszünk,
reggel keserű szájjal ébredünk,*

*így folytatódik, így múlik el a nap,
és rájövünk, hogy rossz volt a gondolat,*

*és nincs erő újra, semmit se tudunk,
üres a fejünk, a szívünk, az agyunk,*

*ötlettelenek, tehetségtelenek
vagyunk, ez a baj, ez, ami eltemet,*

*bennünk a hiba, ne másokban keresd
a hibát! Ha lassan eljön majd az est,*

*erre a bokorra nézz: – Aranyeső!
Még ki se gondolta, mi az eredő,*

*mi a kezdet és máris megteremti,
amit mi nem tudtunk erővel megtenni.*

Préda

*Visszarémlik szakadatlan
ahogy a fűbe lapul
kivárni a drága prédát
egyre mozdulatlanul.*

*A csorda összekuszálva,
de már villámlani kész,
elcsattan benne az ösztön,
a bős vadállati rész,*

*a hús a húsrá iramlik,
szökken az egyetlenegy,
de az erő vad futása
hiába, mind közelebb.*

*A forró préda egészben
omlik a földön elé,
fojtja, verdes, ráng a mártír,
hiába, már az övé.*

*Tépi, falja, marcangolja,
és jön már a falka is,
és hörögve, acsarogva
foszlik ízekre a kincs.*

*A rács mögött káprázat már
a zebra, az antilop.
Rossz tudat, hogy hideg lóhúst
majd holnap is kapni fog.*

*Érzi, holnap is megkapja
a napi húsadagot,
a hideg, a kimért lóhúst,
amit az Isten adott.*

*– A teljes a ketrecen túl
van, az élő, eleven,
elejteni való préda,
én pedig idebenn.*

*Nem vagyok már univerzum,
nem vagyok én se egész,
dög vagyok, amit megfojtott
a féreg és a penész.*